

1. NAGRADA

Jedan sasvim (ne)običan dan

Bio je danas neki tužan, sasvim tužan dan.

Umorne oči traže mir.

Padam. Padam. Padam...

Sad je sve na mjestu. Trčim po livadi.

Ali mokro mi je lice. Suze kapaju niz moje obraze, na cvijet u mojoj ruci. Cvijet postaje tužan. Latica po latica pada s njega. Okrećem se oko sebe. Livada bez cvijeća. Nađem se u crnome. Nema izlaza. Okrećem se oko sebe i razmišljam. Počinjem paničariti, kako ću zauvijek ostati ovdje. U ničemu. Nigdje. Sve se oko mene počelo rušiti. Sve više i više padam. Kad pomislim da je sve gotovo nađem se u nekoj prostoriji. Laganim i pažljivim koracima koračam naokolo. Bila je to prostorija s jako puno ladica. Bile su podijeljene na pozitivne i negativne. Tako je barem na njima pisalo. Iz nekog razloga pozitivnih je bilo puno više. Znatiželja me vukla da krenem otvarati ladice. A strah me tjerao da najprije otvorim jednu pozitivnu ladicu. U toj se ladici nalazila moja plišana igračka. Ista onakva kakve se sjećam. Bila je to moja najdraža stvar kad sam bila mala. Uvijek bih ju nosila sa sobom, uvijek je bila uz mene. Snažno sam ju zagrlila i pažljivo vratila natrag jer sam nekako znala da tamo pripada. Krenula sam otvarati sljedeću ladicu. U njoj se nalazila fotografija mog prvog rođendana. Na toj smo fotografiji svi bili zajedno. Nekih osoba s fotografije, nažalost, danas više nema. Osjećala sam sreću koja je prodirala iz fotografije. Moje je srce sigurno tada bilo nekoliko brojeva veće. I sliku sam nježno vratila na mjesto. Ali došlo je vrijeme da malo istražim i negativne ladice, loše ladice. Otvorila sam prvu i što sam unutra pronašla? Ništa. Bila je potpuno prazna. Počela sam otvarati jednu ladicu za drugom, ali sve su bile prazne. Shvatila sam da su moja sreća i moje lijepe misli ostavile ove ladice praznima. Samo prašina se iz njih razletjela prostorijom. Sva je čarolija prestala. U kutu su bila samo vrata koja mi pokazuju put natrag.

Otvorila sam oči i ležala u svojo sobi.

Oči više nisu bile umorne.

Bio je to jedan sasvim sretan dan.

1. NAGRADA

TINA ZIDARIĆ, 7. r

OŠ Vladimira Nazora Potpićan

Mentorica: Tihana Franković Načinović

2. NAGRADA

Čarobni dnevnik

Bilo je proljeće, Anino omiljeno godišnje doba. Ovog proljeća Ana i njezina obitelj selili su u novi grad i u nepoznato. Teško joj je bilo prihvatiti činjenicu da mora odseliti, ali nije imala pravo glasa jer joj je tek 14 godina. Ana je bila marljiva i inteligentna djevojčica koja se voljela družiti sa svojim prijateljima. Živjela je u skromnoj obitelji, a njezin otac napokon je dobio dobar posao kojim može prehraniti svoju obitelj.

" Ana, idemo!" rekao je tata.

„Čekaj, samo još trenutak“ , kaže Ana i uzdahne.

Bilo joj je jako teško oprostiti se s prijateljima, rodbinom i svojom kućom. Ana je cijeli put spavala tako da joj je vrijeme brzo prošlo. Kada su stigli do njihove kuće, raspoloženje se svima malo popravilo. Ana je od uzbuđenja potrčala u kuću.

„Mama, gdje mi je soba?“ viknula je Ana.

„Na drugom katu“, odgovori mama.

Potrčala je najbrže što je mogla samo da bi vidjela svoju sobu. Iako je kuća bila stara i trebalo je malo poraditi na njoj, Anina soba je izgledala jako lijepo. Ana je počela istraživati svoju sobu. Nakon nekog vremena pronašla je čudan prolaz u ormaru koji je vodio do neke sobe. Ušla je oprezno i znatiželjno u sobu. Soba je bila puna vlage i prašine, izgledala je kao da nitko nikad nije bio u njoj. Na zidu je bila polica s jednim dnevnikom. Ana je uzela dnevnik i počela ga čitati. Pola dana provela je čitajući taj dnevnik. Od početka čitanja nešto joj se činilo sumnjivo, imala je čudan osjećaj. Nakon nekog vremena shvatila je da taj dnevnik govori o svemu što se njoj dogodilo. U dnevniku je opisano Anino djetinjstvo, dan kada se odselila pa čak i budućnost. Shvatila je da je taj dnevnik posvećen njoj. Plašila ju je pomisao da je njezin život negdje zapisan i da je već određeno što će se i kada događati.

Željela je biti slobodna, odlučivati o svom životu i imati izbor. Spustila se do kuhinje i u ormariću pronašla šibice. Iza kuće nalazila se stara limenu kanta, bacila je dnevnik u nju i zapalila ga. Dok je vatra gorjela ,odlučno je rekla: „ O svom životu odlučujem samo ja“. Okrenula se i veselo potrčala prema kući.

ILDA SOFTIĆ, 7. r.

OŠ Ivo Lola Ribar Labin

Mentorica: Jasmina Beloč

3. NAGRADA

Robert

Jedne večeri sestra i ja smo bile same kod kuće. Nakon što smo odigrale sve društvene igre, odlučile smo pogledati ima li što na TV-u. Počele smo pretraživati i došle do nama zabranjene rubrike...horori. Roditelji nam nisu dopuštali gledati horore, osobito zbog moje mlađe sestre. Ali,... daljinski je nekako baš htio da odaberemo nešto iz te rubrike.

Jedan naslov nas je posebno zainteresirao – Robert. Tako se zove naš tata! Sigurno taj film ne može onda biti previše strašan! Počele smo gledati i nije izgledalo strašno. U jednom je trenu krenula ona muzika, tipična za horore, po kojoj znaš da će se dogoditi nešto užasno. Tonka se pokrila dekom po glavi, a ja sam jela kokice i čekala što će se dogoditi. Odjednom je ta muzika u pozadini stala. Televizija se ugasila, svjetla su se počela paliti i gasiti, posuđe se treslo, a Tonka i ja smo počele vriskati. Brzo sam išla upaliti svjetlo, ali požalila sam... ispred sebe sam ugledala Roberta , lutka iz filma. Vrisnula sam najjače što mogu, a sestra je dotrčala do mene da vidi zašto vrištim. Kada je ugledala tu jezivu lutku, počela je i ona vikati pa smo zajedno potrčale na kat. Zaključale smo se u moju sobu i sakrile se u ormar. Roberta ni to nije spriječilo da se odmah stvori ispred ormara. Rekla sam sestri da bude tiha i da u sebi broji do pet. Kako smo brojale, tako je Robert polako otvarao vrata ormara. Na broj pet, naglo smo izašle iz ormara i vratima odgurnule Roberta.

Odjednom sam osjetila strašan udarac. Otvorila sam oči i shvatila da sam pala s kauča. Gledala sam oko sebe gdje je Robert, ali nije ga bilo. Srećom, sve je bio samo san. Tonka i ja jesmo bile na kauču i spremale se nešto pogledati na TV-u, ali ja sam odmah zaspala umorna od previše igre. Sestra me pogledala i pitala: „Seka, što ćemo gledati?“ Rekla sam da odabere bilo što, samo ne horore. Oni nikako ne dolaze u obzir.

ELENI FABLE, 6. r.

OŠ Ivan Goran Kovačić Čepić

Mentorica: Dijana Franković